

ninge kan det være den eneste mulighed for at slippe væk fra deres land og ind i et land, hvor de kan blive beskyttet. Jo mere grænserne lukker sig om »Fort Europa« - med opbakning fra flertallet i Danmark, herunder også socialdemokrater og radikale - jo mere prisgives asylsøgerne til menneskesmuglere. Og skønt det, de gør, er ulovligt, behøver det ikke i alle tilfælde bare at være ondt. Det kan faktisk være heltebedrifter, der udføres, også selv om det er for penge; det ved man fra vores egen nyere historie.

Under alle omstændigheder er det oprørende, at regeringen uden videre sidestiller dem, der truer med den groveste vold, bomber og narko, med dem, der »truer« med asylsøgere.

En anden del af dette mindretal (Enhedslistens medlem af udvalget) finder, at det i lyset af det seneste skudopgør den 12. maj 1997 mellem rockertilknyttede i Aalborg bør stå lysende klart, at den buket af stramninger af lovgivningen, som både er indeholdt i dette lovforslag, og som regeringen tidligere har fået vedtaget med den såkaldte rockerlov (L 22), ikke har haft og ikke vil få den ønskede virkning, nemlig at forhindre den grove vold. Enhedslisten har fra begyndelsen fremhævet, at netop den vold, som regeringen ønsker at gribe ind over for, hverken bekæmpes med midlerne i L 22 eller med de ændringer, der er foreslået i nærværende lovforslag.

Efter Enhedslistens opfattelse indeholder dette lovforslag ændringer, som vil få vidtrækkende negative konsekvenser for hidtil grundliggende retsprincipper i Danmark. Her tænkes på indførelse af omvendt bevisbyrde som princip i sager om konfiskation og udvidelse af adgang til hemmelige ransagninger. Ligeledes går forslagene vedrørende våbenbesiddelse som katten om den varme grød uden om det helt centrale problem i sagen, nemlig at våbenkontrollen i dag er unøjagtig og fyldt med muligheder for fejl og misbrug.

Først og fremmest finder Enhedslisten, at det er dybt problematisk at indføre omvendt bevisbyrde i forbindelse med straf. Det strider mod det grundliggende retsprincip, at det er statsmagten, der skal bevise, at den anklagede er skyldig, og ikke den tiltalte, der skal bevise sin uskyld.

Justitsministeriet skriver i bemærkningerne (side 29, spalte 1):

»Der bør være adgang til at konfiskere ud-

bytte af ikkeidentificeret kriminalitet, og det bør pålægges den dømte at sandsynliggøre; at dennes formueverdier ikke stammer fra kriminalitet, således at der kan foretages konfiskation, hvis den pågældende ikke kan give oplysninger, der giver en fornuftig forklaring på, hvordan formuen er tilvejebragt.«

Ud over at denne formulering rejser spørgsmålet om, hvad kriminelt der kan være ved endnu »ikkeidentificeret kriminalitet«, så åbnes der efter Enhedslistens opfattelse for en mistænkeliggørelse af personer, som af forskellige grunde ikke kan give en - set fra statsmagts side - »fornuftig« forklaring. I den forbindelse er det værd at gøre opmærksom på, at en generel mistænkeliggørelse af »den almindelige borger« i forhold til systemet er endnu et skridt i retning af at flytte grænserne for statsens magt i forhold til befolkningen i negativ retning.

Forslaget om at give politiet mulighed for at foretage såkaldt »hemmelige ransagninger« er efter Enhedslistens opfattelse ligeledes et helt uacceptabelt forslag. I den forbindelse har Enhedslisten bemærket, at Advokatrådet i sit høringssvar tager afstand fra lovforslaget på dette punkt. En af Advokatrådets indvendinger, som efter Enhedslistens opfattelse meget præcist viser den ene side af forslaget problematiske karakter, går på, at der vil være »risiko for, at politiet i visse tilfælde vil blive beskyldt for selv at have »plantet« bevismateriale hos den mistænkte eller sigtede. En sådan risiko kan ingen være tjent med.«

Men for Enhedslisten er den anden side af denne indvendig lige så væsentlig, nemlig at det for den mistænkte eller sigtede vil være umuligt at forsvare sig imod anlager, hvis politiet har denne mulighed for hemmelige ransagninger. Det problematiske i den foreslåede bestemmelse fremgår også af det høringssvar, som Det Danske Center for Menneskerettigheder (DDMC) har udarbejdet, hvori det hedder:

»... (der) kan sættes spørgsmålstegn ved, om ordningen kan anvendes i praksis uden risiko for misbrug fra politiets side, fx. i form af placering af materiale hos mistænkte. De beskyttelseshensyn, der ligger bag de nugældende reglers krav om tilstedeværelsen af personen selv eller vidner, synes således ikke at kunne videreføres med den foreslåede ordning.«

Problemet bliver efter Enhedslistens opfattelse ikke mindst sat på spidsen, hvis princip-